

Scandinavian Golem

Dvergen er vekk. Og jeg har mistet Alice. Som vanlig. Et eller annet sted i sentrum. Hva sa hun? I am liquid, ikke sant? Du vet ... Volatile, hva er den på norsk? You know: go ahead. Eat me, drink me. Men du kan ikke ... you know ... you can't bodysnatch me. Not like Dvergen. Så tok hun drinken ut av hånden min og forsvant inn i den kåte/svette/drita folkemengden. Jeg: etterpå: sliten, alene, konkurstruet og eldste fester i en stengetidsgretten Rosenkrantzgate. Det er i sånne sårbare, fyllesentimentale øyeblikk man aldri burde hatt mobiltelefon. Jeg vimer i den retningen jeg antar må være hjemover mens jeg ringer Miriam. Fy faen som jeg savner noe klokt, belest og modent noe. Fortrinnsvis noe som har lyst til å være sammen med meg. Jeg trenger en jævla Anti-Alice.

Dama til Miriam er på feltarbeid i Syria. Jeg gir en generell outline av livssituasjonen. Jeg gjør stemmen flat og kald. Som om det kanskje kan være siste gang hun hører fra meg. Og dessuten tror jeg at jeg har fått mensien, sier jeg. Miriam lover å ta en taxi.

Vi sitter i det kokainminimalistiske drømmehjemmet banken min gjerne vil ha tilbake. I hver vår Arne Jacobsen-stol. Vi kjederøyker og roterer om våre respektive akser foran mer enn tretti tommer MTV/Alternative Nation. Noen ganger kolliderer beina våre på midten. Så roterer vi stolene den andre veien. Miriam sitter i Alice sin stol. Ingen fare: Alice kommer ikke hjem i kveld. Og hvis hun gjør det? Jeg vet ikke engang om hun kaller leiligheten min for "hjem" lenger.

MTV viser fast forward nato-radarskål i snødekket landskap med tungsindig norsk ambient. Biosphere/Patashnik. *We had a dream last night. We had the same dream*, sier et par sampla småpiker. Vi tar en pause i spinningen. Miriam sier nasjonalfølelsen sprenger på. Jeg fnyser. Fordi det er norsk musikk på MTV? "Na-sjo-nal-følelse," gjentar Miriam og mimer et par ironiske hermetegn i skulderhøyde. Åjavisstja.

– Sender de aldri den AmEx-videoen lenger? spør Miriam. Hun husker den tøffe. Den fra Manhattan. Den hvor det er natt og det regner og Dvergen har fillete Armani og håret rett opp og herjer rundt på Wall Street sammen

med horder av meterhøye Grand Danois-hunder. Kjøtt, blod, regn, neon, ekstrem vold mot utstillingsdokker, stripper-tiggere, kolossale tornadoer av dollars mellom skyskraperne ...

– *AmEx Slutborg*, sier jeg. – Den gikk på moderat til heavy rotation i forfjor. Nå er det *Turning Nature into Something Useful* som gjelder. Den kommer nok etter hvert.

– Det er kanskje blitt litt stille rundt dem nå?

– Jeg jobber med saken, Miriam.

– Jeg likte AmEx. Jeg likte AmEx veldig godt. Dvergen er uten tvil et geni. En norsk Prince, kanskje. Men han har kanskje hatt sin tid? sier hun tenksomt. Så breker hun *Slutborg*-refrenget lavmælt, men demonisk: *Made to measure. Cunt cement. Shit for pleasure. Excrement.* – Fantastisk låt, sier hun.

– Alice skrev den, sier jeg.

– Jøss, sier Miriam. – Hva med *Open yourself to me, guts on the floor. This is your symphony – epic of gore?*

– *Spill Your Guts?* Den skrev Alice, sier jeg. – Etter en idé jeg hadde.

Miriam rynker pannen.

– Men *Dvergen* er hjernen bak AmEx, sier hun. – Folk sier at han gjør alt selv. Leste i *Face* at han både skrev, arrangerte og produserte, spilte alle instrumentene, skrev dikt og romaner, lagde platecovere, performance, billedkunst og regisserte videoene. *Renaissance Dwarf*, sto det.

– I virkeligheten, sa jeg, – er det bare såvidt *Dvergen* puler sine egne damer. *Dvergen* er en ... hva skal jeg si ... En marionett. Han er ... logoen vår.

– Hæ!?

– Jeg og Alice er *Dvergen*. Vi lager alt sammen. Vi skriver til og med replikkene han skal bruke i intervjuer. *Dvergen* selv er bare et sexy tryne. En enkel fyr. En skuespiller. Ei kjøttbokke.

Miriam blir helt *I am your father, Luke. Search your feelings, you know it to be true. Noooo! Noooooo!* i ansiktet. Sannheten synker inn i løpet av noen drøye sekunder.

– *Will I dream? – What do you mean?* sier *Biosphere* på MTV.

– Uansett er det ingen som vet hvor han er lenger, sier jeg.

Miriam gliser stivt og gjør øynene store og tredokkeaktige: *I've got no strings to hold me down. To make me fret, or make me frown*, synger hun med pinocchiestemme. – Kanskje han vil ut i verden og finne den lille svarte

rockefeen på egen hånd, sier hun. – Bli en ordentlig kunstner av kjøtt og blod? Hun fniser tørt.

Joda. "He-he", liksom. Godt poeng, men jeg takler ikke sånt i natt, merker jeg. Klarer ikke engang dra litt på smilebåndet. På skjermen kneler et par skitne kropper i en mørk kjeller. Bak dem gjør Demonhår-Keith fra Prodigy unevnelige geberder. *I got the poison, I got the remedy. I got the pulsating rhythmic remedy.* Miriam er blitt alvorlig igjen. Sitter og stirrer på meg. Setter seg fram i stolen. Lener seg mot meg. Jeg roterer unna.

– *The Orgasm of the Spectacle*, sier hun langsomt og alvorlig. – Hva skjedde med den? Du var jo liksom alltid den geniale. Og nå har du blitt en sånn ... hva har du blitt, egentlig? Band manager? Bransjehore? Pop-Pimp? Trodde du skulle bli forsker, jeg, sier Miriam. – Kompromissløs. Verdensberømt.

Trodde jeg også. Det er ikke alt i livet mitt jeg er like fornøyd med. Hva så? Verden er full av havarerte could-have-beens. *Move on! Nothing to see here.* Later som jeg følger med på Prodigy. Tror jeg heller skal diskutere nederlagene mine en dag livet mitt ikke ligger i ruiner.

Det begynte med et GoodVibrations Orgasmometer fra en sexsjappe i Greenwich Village. Et sånt *går det an?* impuls kjøp. Preparerer de anviste punktene på skalpen med NuPrep, fyll elektrodene med ledningspasta og fest pannebåndet til din partner i henhold til tegningen. Mye styr og kliss, men etterpå kan du avlese graden av din partners opphisselse som rødglødende digitale sifre på The GoodVibrations Display Unit *which doubles as an alarm clock.*

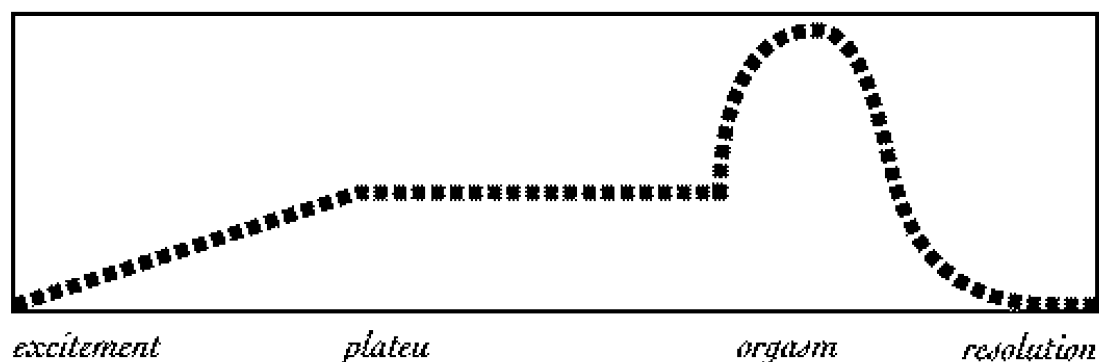
Vi dro umiddelbart til hotellet, monterte utstyret og konkurrerte til langt ut på morgenvisten. Sex med konkurranse-element var en nevrofysiologisk jackpot for min del. Min topscore var 89 mikroholmes*, men så vidt jeg husker, prikket Miriam inn en klar seier da hun med fintfølelse og timing ga meg en simultan vaginal / klitoral orgasme som peaket på godt over 130 mikroholmes. Og mens Miriam bestilte kildevann og lakenskiye og jeg lå der slagen, blodsprenget og andpusten, sto plutselig min framtidige

* Måleenhet for opphisselse oppkalt etter pornostjernen John Holmes: mannen med termospikken.

doktorgrad klart for meg. *The Orgism of the Spectacle – Coital Theatrality and the Metadynamics of Structured Desires*, fikk jeg klort ned på en serviett før jeg sovnet.

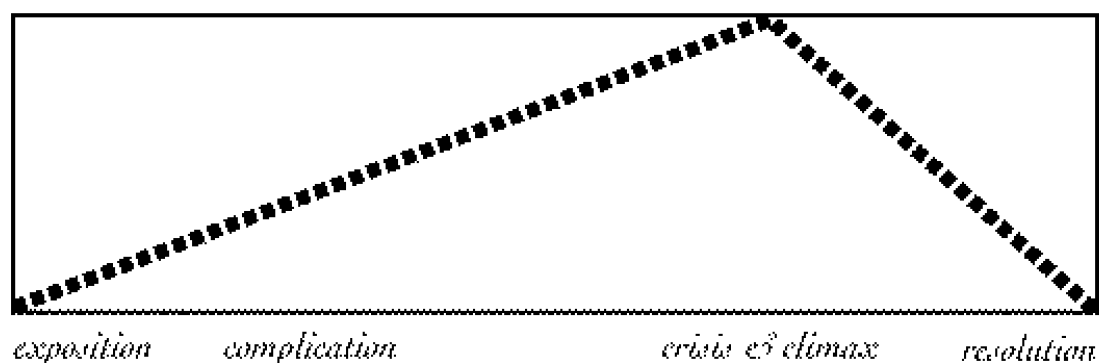
Tilbake i Oslo begynte jeg å logge folks orgasmer på millimeterpapir, og etter noen uker hadde jeg nok data til et generelt diagram over den orgiastiske struktur.

fig. 1
The Orgiastic Structure

Min tese var at jeg ville finne igjen den orgiastiske strukturen overalt i populærkulturen. I spenningen i en film, i rocken, i bøkene, i gameshows og enarmede banditter. Det skulle for eksempel ikke mye fantasi til for å se at den samsvarer med strukturen i klassisk filmdramaturgi:

fig. 2
The Dramatic Structure

Jeg dokumenterte hvordan underholdning er puling. Sinns-puling. Mindfuck. At orgasme er mer enn sex. Det orgiastiske er åpenbart for oss i selve akten, men fenomenet bunner i en generell nevrofysiologisk struktur, en egenskap

ved nervesystemet som har sitt tilsvarende i alle avskygninger av menneskets mentale liv. Latteren er et kjent eksempel på en slik utenomseksuell orgasme. Og det finnes orgasmer for frykt, for erkjennelse, savn ... det finnes en orgasme for hver eneste menneskelig emosjon, ja trolig finnes det en pust av en orgasme for hvert eneste enkelt nevron i hjernen, skrev jeg. Underholdning i alle sine medier og genre handler om å levere utenomseksuelle orgasmer. Underholdning er orgiastisk kommunikasjon, skrev jeg. Hjerner som puler hverandre med språk.

Jeg brukte dette resonnementet til å realitetsjustere prostitusjonsbegrepet. Jeg påpekte at det var uttrykk for spissborgerlig selvopphøyelse å fordømme salg av den seksuelle orgasme, samtidig som prostitusjon av alle andre menneskelige kapasiteter var regnet som samfunnsbyggende. Horene var underholdningssamfunnets framskutte fotsoldater, skrev jeg, og alle som har sitt arbeid innen orgiastisk kommunikasjon underlegger sine naturgitte gaver (sin kropp, sensualitet, kreativitet, intelligens, fantasi, erfaring) betalerens behov for orgasme. Dette er essensen i prostitusjonsbegrepet.

Showbiz er de milliarder orgasmers industri, skrev jeg ...

Og kanskje var det nevrologiske basismaterialet litt svakt. Og kanskje var konklusjonene mine suspekter sett i et feministisk lys. Likevel var det litt drøyt å få betegnelsen "reaksjonær jævla Mengele" slengt etter seg fra veilederen sin (som jo til og med selv hadde bidratt med en tørr liten orgasme til oppgaven). Og tross alt var det ganske sårende å bli omtalt som "kynisk, nihilistisk fitte" av en eller annen jyping av en skrumpepikk på selvrealiseringstokt i Universitas. Dette var jo før nittitallet nådde oss med sin almene gladkynisme, ironiske strategier og bredspektrede avvisning av alvor og substans. I 1988 var min forskning drøyt nok til å brenne alle broer mellom meg og akademikerdrømmene mine.

– Såpass? sier Miriam vantro og rister vår siste Marlboro ut av pakken.

– Ja, såpass, sier jeg.

– Hvor var *jeg* da? spør Miriam. – På hovedfag?

– Nei, du gjorde vel Seychellene med hun didgeridoo-dama, sier jeg.

– Og samtidig, på den andre siden av planeten, forvandlet du deg til kjøtt-dokkedvergens egen rocke-gepetto?

– Nei, først, sier jeg: – Først heiv jeg brainiac-brillene, kjøpte kontaktlinser, gikk over til dresser og streetwear. La av meg verdensfrelsernykkene, glattet ut alvorsrynkene, utraderte det elitistiske akademiske språket. Kompromissvillig. Tjenestevillig. Pragmatisk. Man skal leve som man lærer, sa jeg og solgte meg som strategisk underholdningskonsulent. Cloud McCaine, Boston-Marsthaler, Hedén Coremax, InformediaCom, Viacore, Crystal Communications, Barabbas SCG. Jeg utnyttet det såkalte galilea-syndromet (ingen blir profet i egen bedrift). Skiftet arbeidsgiver hver fjerde måned og svingte meg på drøye to år fra umælende ringperm-sherpa til dyrket kultmediestrateg.

Så ble jeg "kontakten", som det heter i bransjen. Jeg hadde presentert strategivisjonen *Dividends of the Divide* på konferansen SOMA*90 i Stockholm. Tilbake på hotellet for å pudre nesen før kveldens festligheter oppdaget jeg et ultramattsvart plaststykke på nattbordet. Bokstavene "D.P" trykket på med blank lakk. Svart på svart. Med hjertet i halsen knakk jeg det åpent langs falsen og trakk ut en oransje vinyl-folie med instruksjoner om å møte til tjeneste ved en semihemmelig Skunkworks i Bergen på en dato en knapp uke senere. Herregud! Jeg var blitt headhundet av legendariske Dyson. Pragma – næringslivets Death Star, konsulentbransjens Heart of Darkness. Jeg visste faen ikke hvilket bein jeg skulle stå på. Og jeg var egentlig kontraktsbundet for to måneder til hos Barabbas SCG. Jeg ba dem eventuelt saksøke meg og, stakk. Det er rett og slett ikke hver dag ...

De forsto.

[...]